

Ο εχθρός, οι ριψάσπιδες και οι αμέριμνοι γνωστικοί

Γράφουν οι: Γεώργιος Μούρτος* και Φώτιος Μουστάκης**

«Οι θεσμικοί φορείς του κρατικού ελληνισμού ... βλέπουν και ερμηνεύουν τα διεθνή ζητήματα νομικά, ενώ όλοι οι υπόλοιποι, όπου γης, ενεργούν γεωπολιτικά. Γι' αυτό αδυνατούν να ερμηνεύσουν τις προκλητικές συμπεριφορές των νεοοθωμανών, των Σκοπιανών, της Αλβανίας του Ράμα και του ψευδοκράτους».

Εν μέσω καλοκαιριού (30-07-2023), που η ζωή κυλά με χαλαρούς ρυθμούς, η «έγκριτη» εφημερίδα των Αθηνών, φιλοξένησε μακροσκελές άρθρο τεσσάρων διεθνολογούντων (1 ναύαρχος και 3 πανεπιστημιακοί), ενεργοποιώντας έντονες κριτικές, κυρίως μέσω διαδικτύου, αφού η εν λόγω εφημερίδα δεν συνηθίζει τη διεξαγωγή γόνιμου εθνικού διαλόγου και παραμένει σταθερή στην αρχή της καθεστωτικής ομογνωμίας, που αποδίδεται αγγλιστί “groupthink”.

Το εν λόγω άρθρο των προβεβλημένων «ειδικών», έχει δύο χαρακτηριστικά: (α) ανάγει το διεθνές δίκαιο σε θέσφατο, ως μέσο επίλυσης των ελληνοτουρκικών, και (β) επιβεβαιώνει την αγνωσία της lingua franca των διεθνών σχέσεων, τη θουκυδίδεια γλώσσα, και, ως εκ τούτου, αποκαλύπτει τον στρατηγικό αναλφαβητισμό, που χαρακτηρίζει τις ελίτ του κρατικού ελληνισμού (Ελλάδα και Κύπρο).

Αναλυτικότερα:

Η θουκυδίδεια σκέψη συμπυκνώνεται σε μία λέξη: ΙΣΧΥΣ, και στις δύο μορφές της, στρατιωτική και ήπια. Ουδαμού στα κείμενά του ο Θουκυδίδης αναφέρεται στον νόμο ως συνιστώσα διεθνολογικής συμπεριφοράς. Και τούτο, διότι ο νόμος έχει

βαρύτητα, όταν συνοδεύεται από ισχύ, οπότε ο ισχυρός τον διαμορφώνει και τον επιβάλλει κατά το δοκούν. Ο νομόπληκτος χαρακτήρας της ελλαδικής και κυπριακής πολιτικής, αποπροσανατόλισε τη διπλωματία και μετέλλαξε τις ένοπλες δυνάμεις αμοτέρων των κρατών σε γραφειοκρατικούς μηχανισμούς, καθιστώντας τες παρατηρητές τετελεσμένων.

Στο πνεύμα αυτό, η δεξαμενή σκέψης των Αθηνών που στελεχώνεται, μεταξύ των άλλων, από διπλωμάτες και ανώτατους στρατιωτικούς, και επηρεάζει αποφασιστικά τις πολιτικές επιλογές των θεσμικών φορέων του κράτους, αντικατέστησε στον λογότυπό της τη λέξη «άμυνα» με το «ευρωπαϊκή». Μια αθώα φαινομενικά αλλαγή, που σηματοδοτεί την επί μακρόν βιωμένη εθνική τραγωδία, δηλαδή, η ασφάλεια της χώρας μετατέθηκε σε ένα νομικό πυραμιδοειδές κατασκεύασμα, την ΕΕ, η οποία, ωστόσο, λειτουργεί στη βάση της θουκυδίδειας ισχύος. Με άλλα λόγια, η χώρα αφέθηκε στην τύχη που καθορίζουν οι ισχυροί του ευρωπαϊκού κλαμπ, τουτέστιν της καθεύδουσας γερμανικής Ευρώπης.

Αγόμενοι από την ψευδαίσθηση της διεθνούς νομιμότητας και από την αυτάρεσκη αυτοπροβολή του πολιτισμένου ευρωπαίου, Αθήνα και Λευκωσία αποστερήθηκαν της δυνατότητας να αναπτύξουν στρατηγική κουλτούρα, με συνέπεια να προσβληθούν από πρωτοφανή για τα παγκόσμια χρονικά γεωπολιτική αγνωσία. Η αγνωσία τις καθλώνει γεωπολιτικά σε βαθμό που αδυνατούν να κεφαλαιοποιήσουν, κατ' ελάχιστο, το μοναδικό παγκόσμιο και διαχρονικό προνόμιο του ελληνικού χώρου, να συνενώνει, δηλαδή, τις τρεις σημαντικότερες ηπείρους: Ευρώπη, Ασία, Αφρική. Η ιστορία διδάσκει ότι, όποιος εξουσιάζει την περιοχή, αναδεικνύεται σε πλανητική δύναμη, και αυτό εξηγεί την προς δυσμάς επεκτατική βουλιμία των Τούρκων, από τους Οθωμανούς μέχρι σήμερα. Ο κρατικός ελληνισμός, στερούμενος στρατηγικής κουλτούρας, αδυνατεί να ερμηνεύσει, πολλώ δε μάλλον να ανασχέσει, την τουρκική επεκτατικότητα, παρότι διαθέτει αξιοζήλευτη εξοπλιστική επάρκεια. Η γεωπολιτική αγνωσία αποτελεί συνέπεια του στρατηγικού αναλφαβητισμού, και έχει οδηγήσει στη de facto γεωγραφική τριχοτόμηση του ελληνισμού: Αθήνα-βόρεια Ελλάδα-Κύπρος.

Ειδικότερα: Η Αθήνα ταυτίζεται με το ελλαδικό κράτος, που αποτελεί την αστείρευτη πηγή της «ψευδοφάνειας», σύμφωνα με τα λόγια του Οδυσσέα Ελύτη, που

παραμένουν επίκαιρα, σε μια σπάνια συνέντευξή του στον Ρένο Αποστολίδη στην εφ. Ελευθερία (15-06-1958). Δηλαδή, δεν υπάρχει «μια σταγόνα γνησιότητας» στα διοικητικά σχήματα, στους θεσμούς, στις πολιτικές και στα εκπαιδευτικά προγράμματα του κράτους, που «κόπηκαν και ράφτηκαν όπως επάνω σ' ένα σώμα με άλλες διαστάσεις και άλλους όρους αναπνοής. Όλα σχεδιάζονται και εκτελούνται ερήμην των αντιλήψεων και ιδανικών που είχε διαμορφώσει ο ελληνισμός στο διάβα της τρισχιλιόχρονης πορείας του». Το κράτος αυτό επέβαλε τον διοικητικό υδροκεφαλισμό, για να διαιωνίζει την εξουσιαστική πρωτοκαθεδρία του και να υπηρετεί την εξουσία και όχι τον λαό, με απειράριθμες νομικές και διοικητικές ρυθμίσεις και αυθαίρετες αναξιοκρατικές επιλογές σε όλους τους θεσμικούς φορείς – κόμματα, πανεπιστήμια, δικαιοσύνη, ένοπλες δυνάμεις, Εκκλησία, δημόσια διοίκηση εν γένει–, γεγονός που το αναδεικνύει σε εχθρό του λαού.

Στο κράτος των Αθηνών, αντιπαρατίθεται ο ελληνικός εθνισμός της βόρειας κυρίως Ελλάδας, ιδιαίτερα εκδηλωτικός μετά τις «Πρέσπες». Η αντιπαράθεση κράτους-έθνους στον βορειοελλαδικό χώρο είναι οξύτατη, αφού «οι ηγεσίες του κράτους στερούνται της απαραίτητης ευαισθησίας που χρειάζεται να ενστερνιστούν και αντιστοίχως να αποδώσουν το ήθος του λαού, μαζί με την ιστορία του», όπως διαπιστώνει ο Ελύτης. Αρκεί μια επίσκεψη στους αρχαιολογικούς χώρους και τα πολυάριθμα μουσεία της περιοχής, για να επιβεβαιωθεί του λόγου το αληθές. Το εξωελληνικής νοοτροπίας κράτος των Αθηνών, με πείσμα συστηματικής ηττοπάθειας, επιδίδεται στην απόκρυψη της ιστορικής συνέχειας και της προγονικής αριστοκρατικής καταγωγής μας από τους αρχαϊκούς χρόνους μέχρι τις μέρες μας. Στο αρχαιολογικό μουσείο της Καβάλας, φερ' ειπείν, διατηρείται κλειστός ο όροφος με τα εντυπωσιακά ευρήματα του βορειοελλαδικού χώρου. Και μόνον η προβολή των εκθεμάτων του «λειψού» μουσειακού χώρου της πόλης, αρκεί για να ακυρώσει την καπηλεία των Σκοπιανών. Στην Αμφίπολη, παραμένει κλειστό το «πωλητήριο» του μουσείου, εξαιτίας της άρνησης του υπουργείου «Πολιτισμού» να το στελεχώσει, και το ίδιο υπουργείο, με την ίδια «επιτυχημένη» υπουργό, δεν εφοδιάζει με έντυπο ενημερωτικό υλικό τα πωλητήρια των βορειοελλαδικών αρχαιολογικών και μουσειακών χώρων, όπως της Βεργίνας και της Καβάλας, αντίστοιχα, με συνέπεια ο επισκέπτης να βρίσκεται μπροστά σε σκελετωμένα ράφια, χωρίς να έχει τη δυνατότητα ενημέρωσης. Η οικειοθελής υποβάθμιση της ήπιας ισχύος από το αθηναιοκεντρικό κράτος είναι πασιφανής. Η ακύρωση της θουκυδίδειας σκέψης, που

αποτελεί, διαχρονικά και διατοπικά, τη βάση των διεθνών σχέσεων, είναι ολοκληρωτική.

Οδηγώντας από την Αθήνα, έχει κανείς την αίσθηση ότι βορειότερα της Κατερίνης εισέρχεται σε άλλη επικράτεια. Η υποβάθμιση του οδικού, και όχι μόνο, δικτύου σε συνδυασμό με το έντονο και εκδηλωτικό εθνοπατριωτικό σφρίγος των Βορειοελλαδιτών, συνθέτουν συστατικά γνωρίσματα ασυνέχειας του ελλαδικού χώρου. «Η Ελλάδα, όπως τη δείχνει η Αθήνα, ολοένα στραγγίζει», σύμφωνα με τη διεισδυτική ματιά του κοσμοπολίτη νομπελίστα, Γιώργου Σεφέρη. Η τριχοτόμηση συμπληρώνεται με τον κυπριακό λεβαντινισμό, ένα είδος υφέρποντος αφελληνισμού, που ενισχύεται πολιτικά και παγιώνεται κοινωνικά όσο διευρύνονται οι τάσεις της ελλαδικής απόκλισης μεταξύ κέντρου και περιφέρειας, καθώς και οι παρεκκλίσεις της ελλαδικής ηγεσίας από το ήθος του λαού. Θα έλεγε κανείς πως στη Μεγαλόνησο συντελείται μια συνεχής και αδιάκοπη εθνική πλαστογραφία, η κορύφωση της «ψευδοφάνειας», η αποθέωση του αρχοντοχωριατισμού από έναν λαό που, εν πολλοίς, έχει εθιστεί να αποστρέφεται την αριστοκρατική ελληνική καταγωγή του.

Το άρθρο των τεσσάρων επιβεβαιώνει, ουσιαστικά, μια τέταρτη συνιστώσα πλήρους αποδυναμωσης του ελληνισμού, διότι δυνάμει οδηγεί στην ελλαδική φινλανδοποίηση με τη συσκευασία των «Πρεσπών του Αιγαίου».

Η πρόταξη του νομικού στοιχείου ως μέσου επίλυσης αξιώσεων και ακύρωσης τετελεσμένων όχι μόνο γεννά φρούδες ελπίδες για την ομαλοποίηση των ελληνοτουρκικών σχέσεων, αλλά και υποσκάπτει την ενότητα των ελληνισμού. Αυτό αποδεικνύεται περίτρανα στο Κυπριακό, αχνοφαίνεται στο Κρητικό μετά την ελλαδική αδυναμία αποτροπής και, κατόπιν, ακύρωσης του τουρκο-λιβυκού μνημονίου. Το νομικό αφήγημα όχι μόνο δεν αποτελεί πρόκριμα επίλυσης διμερών ζητημάτων αλλά είναι εθνοκτόνο, καθόσον δεν επιφέρει πρακτικά αποτελέσματα και οδηγεί στον εφησυχασμό με συνέπεια να ενισχύονται οι φυγόκεντρες τάσεις από τον εθνικό κορμό, και στο «διαμάντι» της Μεσογείου, την Κρήτη. Τα δύο κράτη του ελληνισμού, λόγω της γεωπολιτικής αγνωσίας τους, παραχωρούν ζωτικό χώρο στη νεο-οθωμανική Τουρκία για να υλοποιήσει τις πλανητικές φιλοδοξίες της και να

επιτύχει τον απαρέγκλιτο εθνικό στόχο της, την ισλαμοποίηση της σημαντικότερης περιοχής του πλανήτη, της ευρύτερης Ανατολικής Μεσογείου.

Εν κατακλείδι: Η θουκυδίδεια σκέψη έχει προ πολλού απαξιωθεί στη γενέτειρά της. Οι θεσμικοί φορείς του κρατικού ελληνισμού ομιλούν μια ακατάληπτη στους τρίτους διεθνολογική γλώσσα. Βλέπουν και ερμηνεύουν τα διεθνή ζητήματα νομικά, ενώ όλοι οι υπόλοιποι, όπου γης, ενεργούν γεωπολιτικά, γι' αυτό αδυνατούν να ερμηνεύσουν τις προκλητικές συμπεριφορές των νεοοθωμανών, των Σκοπιανών, της Αλβανίας του Ράμα και του ψευδοκράτους. Ο κρατικός ελληνισμός αναδεικνύεται στον μεγάλο αποσταθεροποιητικό παράγοντα της κρισιμότερης, για τις παγκόσμιες ισορροπίες, περιοχής του πλανήτη. Επί του θέματος αυτού θα επανέλθουμε αναλυτικότερα. Προς το παρόν, περιοριζόμαστε στη διαπίστωση του Οδυσσέα Ελύτη: «Ο ελληνισμός επέτυχε ως γένος αλλ' απέτυχε ως κράτος». Ιδού ο εχθρός!

ΥΓ Και μια υποσημείωση για την πρόσφατη επίσκεψη του Ελλαδίτη ΥΠΕΞ, Γεωργίου Γεραπετρίτη, στην Τουρκία. Με όρους διεθνολογικούς είναι ανεξήγητη. Ερμηνεύεται, ωστόσο, με όρους ποδοσφαιρικούς. Η ελλαδική πλευρά αλλάζει συχνά προπονητές (κυβερνήσεις, ΥΠΕΞ), αλλά εμμένει σταθερά στο ίδιο ηττοπαθές σύστημα: αντικαθιστά όλους τους επιθετικούς (διμερείς αξιώσεις), συνεχίζει να παίζει κατενάτσιο/άμυνα, αν και έχει στο παθητικό της αρκετά γκολ (Κυπριακό, Αιγαιακό, Θρακικό, τουρκο-λιβυκό, Ορθοδοξία - πατριαρχείο, Αγία Σοφία-, μεταναστευτικό, επιθετική ρητορική), ρίχνει συνεχώς τη μπάλα στην εξέδρα (διεθνές δίκαιο), γεγονός που της αποστερεί κάθε προϋπόθεση για γκολ, και δίνει εντολές στους αμυντικούς της (διπλωμάτες, στρατιωτικούς) να μην παίζουν τον αντίπαλο σκληρά (χωρίς αξιώσεις, με φιλίες, αγκαλιές και φιλιά, ΜΟΕ μόνο στο ελληνικό Αιγαίο, μη επέκταση χωρικών υδάτων, αποσύνδεση του Κυπριακού). Τέτοια ομάδα, ο αντίπαλος δεν την παίρνει στα σοβαρά!

*Ο Δρ Γεώργιος Μούρτος είναι επίτιμος καθηγητής Στρατηγικής του Βρετανικού Πανεπιστημίου Plymouth.

** Ο Δρ Φώτιος Μουστάκης είναι αναπληρωτής καθηγητής Στρατηγικής Πανεπιστημίου Plymouth, Διευθυντής του Centre for Sea Power and Strategy

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2023 στο

<https://www.philenews.com/apopsis/epistles/article/1382828/o-echthros-i-ripsaspides-ke-i-amerimni-gnostiki/>